

VERLEIDELIJK EN VURIG

Alison Tyler

VERLEIDELIJK
& VURIG

the house of books

Dit is een speciale uitgave voor Hermans instore Marketing.

Oorspronkelijke titel

Learning to love it

Uitgave

Black Lace, Thames Wharf Studios, Londen

Copyright © 2000 by Alison Tyler

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2002 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Linda Bansuri

Omslagontwerp

www.veekstudio.nl, Nelleke van der Vaart

Omslagdia

Getty images - photoAlto

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-443-2408-2

D/2002/8899/143

NUR 350

*Dit boek gaat over seksuele fantasieën.
Beoefen in het werkelijke leven altijd veilige seks.*

Voor Sam, altijd

Inhoud

Voorspel 9

Boek een: Perverse kunstvormen 13

Boek twee: De handlanger 53

Boek drie: Is het wel kunst? 105

Boek vier: Vals spelen 159

Boek vijf: Jaloezie 219

Boek zes: Kunstwerken 263

Voorspel

‘Hé, ik sla je,’ zei Colin zachtjes tegen de bevende vrouw die hij over de knie had gelegd. ‘En dat hoort pijn te doen.’

Lissa wist dat hij glimlachte. Ze kon niet zien hoe hij keek – niet zoals ze nu lag, met haar hoofd omlaag en haar lange blonde haar dat langs haar gezicht hing. Maar ze wist dat hij haar bekeek, wist hoe een subtiele glimlach om zijn mond speelde. Als hij glimlachte zag Colin er heel anders uit, dan stond zijn knappe, krachtige gezicht veel zachter.

‘Wat heb ik vanmorgen nou tegen je gezegd?’ vroeg Colin, nog steeds op zachte toon. Lissa gaf geen antwoord. Hoewel ze nu iets minder heftig hilde, hilde ze nog steeds en de zoute tranen maakten haar halfgeopende lippen nat.

Maar deze keer liet Colin haar zonder antwoord gaan, want dat gaf hij zelf al. ‘Ik heb je toch gezegd dat ik je een pak slaag zou geven als ik je weer zou betrappen.’ Hij stopte even. Lissa rilde. De manier waarop hij dat zei was hardvochtig, het raakte iets in haar. Als zij het over slaan had, klonk dat vragend, maar als hij ‘slaag’ zei klonk het bars en definitief, zo erg dat ze er haast misselijk van werd. ‘En als ik een pak slaag geef,’ zei hij, ‘dan wordt er altijd flink gehuild.’

Om zijn woorden kracht bij te zetten gaf Colin Lissa vijf harde klappen op haar blote billen, vlak achter elkaar. De pijn golfde door haar achterwerk en ze schokte heen en weer op zijn schoot, schopte met haar voeten, haar haar hing in slierten langs haar gezicht waardoor haar rode wangen niet te zien waren. Het leek of ze dacht dat ze door die felle beweging haar brandende huid wat kon afkoelen, kon ontsnappen. Maar het hielp niets. Colin hield haar vast, met een arm stevig om haar middel, haar fijne polsen gevangen in zijn hand. Hij wachtte tot

ze niet meer zo schokte en wachtte met verder spreken tot ze weer wat bij zinnen was.

‘Zo, liefje, zullen we dan nu bij het begin beginnen?’ vroeg hij. Zijn stem bleef zacht, haast troostend. Hij schreeuwde nooit, vloekte niet, schold niet. Hoe feller hun ontmoetingen werden, des te kalmer hij deed. Lissa merkte geen spoor van afkeuring in zijn toon. ‘We beginnen bij een.’

Ze geloofde haar oren niet. ‘Nee, Colin, niet een.’

‘Pardon?’

Lissa kromp ineem, ook al was hij nog niet begonnen met slaan en was hij stil. Hoe kon ze dan ook nee tegen hem zeggen?

‘Zei je misschien iets?’ vroeg hij. Dat klonk alsof hij de gedachte alleen al grappig vond.

‘Het spijt me, het schoot er zomaar uit,’ zei ze.

‘Weet je, wie zich niet gedraagt krijgt nou eenmaal straf.’ Dat was een favoriete uitdrukking van hem. ‘Er is een prijs die je moet betalen, dat weet je toch wel, Lissa?’

Ze wist het, en ze betaalde met haar pijn. Ze gloeide helemaal en ze probeerde zich voor te stellen hoe haar kont eruit zou zien. Met zijn felroze handafdrukken op haar bleke huid, als obscene, weelderige bloemen. Ze wrong zich in een bocht om te kijken, maar kon niet zien hoe hij haar had toegetakeld. Maar ze kon het zich makkelijk genoeg voorstellen, want ze stond zichzelf na hun ontmoetingen vaak genoeg in de spiegel te bewonderen.

‘Als een schilderij,’ had Colin de week ervoor gezegd, toen hij achter haar kwam staan in de badkamer en in de spiegel had meegekeken. Lissa dacht eerst dat hij haar zou straffen omdat ze zo lang keek, maar dat was niet gebeurd, integendeel, hij was trots geweest op haar interesse voor zijn werk en genoot ervan als een meester. ‘Jouw huid is het doek waarop ik schilder, ik verander jou in een meesterwerk,’ zei hij.

Samen hadden ze gekeken hoe de kleuren vervaagden, van diep paars via lichtrood tot roze. Daarna had Colin haar tegen de spiegel gezet en haar geneukt, waarbij het koele glas haar verhitte billen verzachtte. Eerst was hij lief geweest, maar toen hij klaarkwam ging hij tekeer als een beest, had hij zijn mond wild tegen die van haar gedrukt en op haar onderlip gebeten, haar gekneusd met zijn woestheid.

‘Tel maar af voor me,’ zei Colin nu, waardoor Lissa weer terugkwam in het heden. Door die woorden bereidde hij haar voor. Haar lichaam spande zich, maar Colin gaf haar nooit een tik wanneer ze daarop wachtte. Deze keer ook niet. Hij sloeg pas toe toen ze zich uiteindelijk ontspande. Zijn zware hand kletste op haar rechterbil en bleef daar rusten zodat ze de druk ervan voelde. Lissa ademde het woord ‘een’ meer dan dat ze het zei. Hoe konden ze nu pas bij een zijn terwijl ze al zoveel had moeten verdragen?

Door die gedachte moest ze denken aan een schilderij dat Colin haar had laten zien. Dat kwam uit een gebonden boek over erotische kunst. Op de achtergrond stonden rode, blauwe en gouden kronkels die aan Klimt deden denken en op de voorgrond zag je een jonge vrouw over een sofa hangen. Ze keek over haar schouder en de toeschouwer zag de achterkant van haar lange benen, haar kont en rug, haar slanke schouders en een sterke kaaklijn die omlaag gericht was. Hoewel het haar over haar gezicht hing zag je haar mond; haar lippen waren iets geopend, donker als kersen. Haar dijen vertoonden afdrukken die Lissa op het eerste gezicht vlindervleugels leken, maar toen ze nauwkeuriger keek zag ze dat het handafdrukken waren die op sommige plaatsen bleekroze waren, maar op andere plekken nog vuurrood. Hoewel het haar van de vrouw voorover hing zag je door haar hoogblonde haren haar stralende blauwe ogen.

Lissa had lang naar het schilderij gekeken en geprobeerd de boodschap te ontcijferen die de vrouw uitzond. Haar gezicht gloeide alsof ze net het orgasme van haar leven had gehad. Daardoor, en door de duidelijke pijn van de afranseling, had dit model een stralende, haast transcendente uitstraling. Lissa wist niet meer waar ze die afbeelding had gezien of wie hem had gemaakt, maar terwijl haar minnaar zijn hand ophief bleef dat beeld haar bij. Opnieuw sloeg Colin toe.

‘Twee,’ zei ze zachtjes, en haar lichaam was strak en leek elektrisch geladen. Dit keer zou ze zich gedragen, zou ze het tot aan de twintig volhouden zonder hem teleur te stellen. Ze voelde zich heel zeker tot Colin met zijn vingers opeens tussen haar dijen zat, en keek of ze al vochtig genoeg voor hem begon te worden. Zijn vingers gleden tussen haar schaamlippen en draaiden een rondje om haar klit, een, twee, drie keer. In een

heel prettig ritme, wat ze zo graag wilde. Ze genoot er meteen van en het was het perfecte middel tegen de vernedering en de pijn die ze voelde als hij haar over de knie legde. Nu hij haar zo onder handen nam speelden al die gevoelens door elkaar, en doorkruisten ze haar hele lijf. Colin had wat eelt op zijn vingertoppen, en die ruwheid tegen de plekjes waar ze zo heel gevoelig was zorgde ervoor dat haar kut kletsnat werd, helemaal overstroomde.

‘O God,’ zei ze. Het schoot eruit voordat ze er erg in had. ‘Alsjeblieft.’

‘Alsjeblieft wat?’ vroeg hij met een kalme stem.

Ze kon op geen manier zeggen wat ze wilde, want dat wist ze zelf ook niet precies. Iets. *Alles*.

Maar nu wist ze het. ‘Niet...’ fluisterde ze, en haar stem werd nog liever door het smeken. ‘Niet stoppen alsjeblieft.’

En hij hield haar op gang en haar lichaam spande zich van verbazing. Zou hij haar laten klaarkomen? Als dat zo was, zou dat in strijd zijn met de regels. Colin liet haar haast nooit klaarkomen tot hij klaar was met het strafgedeelte van hun ontmoeting. Ze was buiten adem en stond op het punt om klaar te komen. En net toen trok hij zijn hand terug en gaf haar weer een klap, een harde. Hij probeerde haar net als altijd op het randje vast te houden, haar in verwarring te brengen.

‘Mijn zondig meisje,’ zei Colin zacht, alsof hij blij was dat ze zich zo slecht gedroeg. ‘Waarom gedraag je je aldoor zo slecht, Lissa?’

Daar had ze geen antwoord op. Maar toen de pijn door haar heen schoot dacht ze weer aan dat erotische portret en wist ze waarom hij haar dat had laten zien. Dat was zijn manier om uit te leggen wat er ging komen, want vanavond wilde hij dit schilderij, met haar als middelpunt, tot leven wekken.

Boek een
Perverse kunstvormen

Mantels loshangend wapperend, haren vrij
Zulke heerlijke verwaarlozing doet mij
Meer dan die perverse kunstvormen;
Die mijn ogen beroeren, maar mijn hart niet
– Ben Jonson

Hoofdstuk 1

De naakte man bungelde ondersteboven aan een touw van de tweede verdieping van het museum. Ondanks de wind bewoog zijn lijf niet. De motregen leek hem niet te deren. Achter hem in een nis op dezelfde verdieping keek een marmeren standbeeld omlaag, de binnenplaats op met ogen van steen alsof het de bewegingen van de blonde vrouw daar beneden volgde.

Hoewel die binnenplaats barstte van de toeristen viel Lissa meteen op. Ze stond onder een richel te schuilen voor de regen met haar favoriete lange jas aan – rood, met een hele rij zwarte knopen. Die jas paste niet bij het weer maar ze was niet van plan lang buiten te blijven. Op haar leren laarzen met hakken van ongeveer tien centimeter was ze bijna een meter tachtig lang en ze stak boven de studentes uit die als jonge eendjes rondobberden op die binnenplaats en netjes in de rij achter hun leraar aan liepen. Ze keek daar intens naar, zag hoe energiek ze waren, hoe ze zich achter de leraar aan haastten. Daardoor moest ze glimlachen en even vergat ze helemaal waarom ze hier was.

‘Deze standbeelden zijn gemaakt door een kunstenaar van hier. Kunnen jullie me zeggen wat het voorstelt?’ Lissa luisterde naar een paar vreemde antwoorden en wendde haar blik van de meisjes weer naar het ondersteboven hangende lichaam. De vorm ervan intrigeerde haar, maar toch verslapte haar aandacht daarvoor ook al snel. Waar bleef hij nou?

Ze begon langzaam langs de rand van de binnenplaats te lopen en stapte over andere menselijke vormen heen, die ze echter minder nauwkeurig bekeek dan de mensen die daar ook naar keken. Ze zou Colin in het museum ontmoeten, maar door de tentoonstelling was het er veel drukker dan ze had

gedacht. Ze besloot dat Colin zich waarschijnlijk ergens in een deuropening verstopte, dat hij waarschijnlijk naar haar stond te kijken terwijl zij op zoek was naar hem, tussen die andere paraplu's en regenjassen. Hij had opvallend rood haar, maar toch zag ze hem niet zo snel staan. Dat wilde niet zeggen dat hij er niet was, alleen dat hij zich goed verstopte. Colin hield wel van een kat-en-muisspel. Daar was hij goed in, terwijl zij altijd blind rondtastte op zoek naar aanwijzingen.

Terwijl ze zocht beseftte Lissa dat ze Colins jas beter kende dan de kleding daaronder. En dat kwam doordat hun relatie zich in Londen afspeelde. Als dit in Californië, waar ze vandaan kwam, was gebeurd, zou ze nu zijn T-shirts en korte broeken kennen, zijn zwembroek en de kaki kleding die iedereen droeg, zelfs als ze uit eten gingen.

Daar was hij, vlak om het hoekje van een gebouw in de schaduw, net zoals ze al dacht. Hij paste goed bij de op levensgroot formaat uitgevoerde beelden van gietijzer, en stond erbij of de kunstenaar hem zo had neergezet. Ik sta hier al een hele tijd, leek zijn houding te zeggen. Naar jou te kijken, en jij had niets door. Ze liep op hem af, maar hij schudde heel even zijn hoofd. Ze stopte meteen waar ze was, waar het wel regende. Door de motregen raakte haar witblonde haar vol fijne druppeltjes.

Ze stond bij een liggende figuur en deed alsof ze die bestudeerde, een samenspel van ijzeren gestalten die op degene leken die op zijn kop hing.

Wat wilde hij dan dat ze nu deed, vroeg ze zich af. Ze wist alleen dat ze zijn stille wenk moest gehoorzamen, op een volgende aanwijzing wachten. Maar als hij haar niet in de buurt liet komen, hoe wist ze dan wat hij wilde? Lissa's grijze ogen schoten heen en weer tussen de studentes, die in een halve cirkel om de beeldengroep stonden, en Colin, die boos bleef kijken. Het leek wel of ze elk moment in huilen kon uitbarsten, hoewel ze door ervaring wist dat het haar niets zou helpen. Hij was niet te vermurwen en zou misschien zelfs weggaan.

Wat wilde hij dan?

Door de ramen van het gebouw heen zag ze de medewerkers van het museum, die niets gaven om – althans gewend waren aan – alle kunst om hen heen. Dat begreep Lissa, hoewel ze wist hoe snel je ongevoelig kon worden voor kunst. Zelf vond ze deze tentoonstelling beangstigend, het leek haar te

veel op de resten die op het slagveld achterblijven, verwrongen gestalten, sommige in foetushouding.

In die houding had ze pas in Colins slaapkamer gelegen, met haar knieën tot haar kin opgetrokken. Ze had liggen beven terwijl Colin naar haar keek en geen spoor van zijn gedachten had verraden, net zoals nu. Zijn blik was emotioneel. Toch kon hij zijn gevoel wel degelijk tonen en aan haar opdringen. Als dat gebeurde was ze altijd verrast door de diepte daarvan, hoe hij zich kon uitdrukken als hij maar wilde. Hoewel hij ook kil kon zijn, toonde hij ook verlangen en boosheid en kon hij gekwetst zijn.

Was hij nu boos?

Je had best kans dat hij ontdaan was omdat ze zo krachtig langs hem was gelopen, met opgeheven hoofd en haar klikkende hakken op het trottoir. Als ze liep was haar houding zelfbewust en arrogant. Colin wilde daar in hun relatie niets van weten, en hoeveel hij haar ook had gedwongen te leren, die zelfbewuste houding kon ze niet onderdrukken. Of misschien waardeerde hij het juist wel, want hij keek op haar neer en noemde haar dan mijn kleine opdondertje, mijn arrogante vrouwtje, en daarna strafte hij haar. En als ze zich niet misdroeg was er ook geen aanleiding voor straf.

Maar kon hij haar hier in het openbaar straffen? Haar lichaam huiverde bij het idee. Colin had haar wel eerder buiten gestraft, maar nooit waar het zo druk was. Hij had altijd plaatsen uitgezocht waar het rustig was. Maar ze had geleerd hem niet te onderschatten en de vraag wat hij zou doen bleef door haar hoofd spoken.

In plaats van naar Colin te kijken tuurde Lissa nu naar de gestalte vlak bij haar op de grond, met zijn hoofd achterover en lange benen tegen zijn borst. Wat wilde de kunstenaar daarmee zeggen? Door die vraag kalmeerde ze meteen, ook al kon ze het antwoord niet direct geven. Was de wereld een slagveld, was oorlog verkeerd in de ogen van de maker? Of was die verklaring te eenvoudig?

Lissa had jarenlang kunst bestudeerd, dus analyseren kon ze als de beste. Maar die moderne kunst lag vaak wat lastiger. De meesterwerken waren al beschreven in veel boeken waaruit je iets kon leren, maar met nieuw werk was het gokken. Net als bij het doorgronden van wat Colin bewoog, de waarheid ach-

terhalen. Een enkele strek op een doek kon alles zeggen – of niets.

Marcus begreep dat niet. Hij vond dat iets geen kunst was, wanneer hij het zelf zou kunnen. Als hij naar een Rembrandt of Vermeer keek en haar op arrogante toon uitlegde hoe die met clair-obscur werkten, was hij vol bewondering, ook al zou hij dat werk nooit zo goed begrijpen als Lissa zelf. Maar dan wees hij naar moderne werken, avant-gardestukken, die hij als rotzooi beschouwde. Hij was doof voor haar argumenten, voor de redenen waarom moderne kunstenaars net zo belangrijk waren. Waarom kunst al belangrijk was als er iemand door geroerd was. Waarom Warhol en Rauschenberg en Mapplethorpe wegen baanden die eerder gesloten waren. Dit waren de moderne ontdekkingsreizigers, die nieuwe streken en talen verkenden.

Ze schudde haar hoofd om de herinnering aan de ruzies met Marcus te verjagen. Die ruzies waren al zo oud – tien jaar, vanaf hun eerste ontmoeting op de universiteit. Maar nu moest ze zich op Colin richten, die blijkbaar andere plannen had – hij wilde immers dat ze niet dichterbij kwam. Colin had *altijd* plannen. Ze keek rond op zoek naar de dingen die hij zou denken, wat niet eenvoudig was. Als zij iets wilde, greep ze het gewoon, dan verborg ze dat niet. Marcus plaagde haar omdat ze geen poker kon spelen, geen pokerface had. Wat voor kaarten ze ook had, het was van haar gezicht af te lezen.

Ze keek naar Colin. Hij stond er niet meer. Zou hij zijn weggegaan? Ze was opgewonden en draaide zich plotseling om, waarbij ze bijna een student omvergooide. Waar hing hij uit? Ze wist dat ze zich zorgen maakte om niets. Misschien stond hij gewoon voor de regen te schuilen. Of aan de andere kant van de binnenplaats. Ze draaide zich nog eens vlug om en hoorde hem vlak achter zich lachen. Hij wist altijd al wat ze zou doen, voordat ze het deed.

Op die manier wist hij ook dat ze een verhouding zouden krijgen, want dat had hij haar verteld toen ze elkaar voor het eerst op de Frankfurter Buchmesse ontmoetten. Toen liep hij het paviljoen in waar ze haar meest recente kunstboek stond te promoten. Daarna kwam hij achter haar staan en fluisterde in haar oor: ‘Vanavond lig je bij mij in bed.’

Ze had zich toen omgedraaid om hem van zich af te slaan,

maar zodra ze zijn gezicht zag hield ze zich in. Hij had haar blijkbaar met een ander verward. En vreemd genoeg was ze niet geschokt door zijn woorden. Zijn voorkomen – zijn netjes gekamde rode haar, kleine brilletje – deed haar eerder denken aan een professor dan aan een vieze oude man. Hij had een net pak aan met een zwart overhemd en zwarte das, en zijn daspeld in de vorm van een draak leek op die welke haar man – van wie ze vervreemd was – ook had gehad. Op een of andere manier stelde die gelijkenis haar op haar gemak.

In die paar seconden dat ze hem beoordeelde zei Colin niets. Zoals hij eruitzag leek het of hij op zoek was naar een ander, dat hij haar met zijn geliefde had verward. Ze wist alles van romances op boekenbeurzen. Veel mensen hadden gedurende een beurs een relatie met elkaar, zodat ze even weg konden vluchten van de verantwoordelijkheid van de beurs. Misschien was hij daar wel een van. Er werkten trouwens nog meer vrouwen in dit paviljoen die jong en knap waren. Misschien verwisselde hij haar met Marie, die net als zijzelf blond en slank was.

‘Het spijt me,’ had ze gezegd, in plaats van ‘U vergist zich.’

‘Uiteraard,’ had hij gezegd, ‘Natuurlijk spijt het je, dat is je aard.’

Ze was door de ontmoeting van haar apropos gebracht en uren later lag ze in het duurste hotel van Frankfurt samen met hem in bed. Er stonden een lege champagnefles en twee halfvolle glazen op tafel en de rozen lieten hun blaadjes op de vloer vallen. Ze dacht terug aan wat hij had gezegd.

‘Waarom?’ vroeg ze zachtjes, onzeker of ze het wel wilde weten. ‘Waarom zei je dat het mijn aard was?’

Haar polsen waren vastgebonden met zijn zwarte zijden das, boven haar hoofd. Colin zat op de rand van het bed naar haar te kijken, nu ze vastgebonden lag, naar haar kuiltjes en rondingen, met zijn hoofd scheef. Ze had zijn gezichtsuitdrukking herkend - die kende ze maar al te goed van de musea en galeries, een internationale uitdrukking - want hij keek alsof hij een kunstwerk bekeek.

‘Zo ben je nu eenmaal, daaraan is niets te doen. Iedereen ziet het meteen. Jij wilt je graag onderwerpen. Je zei dat het je speet, maar het was helemaal jouw schuld niet, je bekende schuld van iets dat je niet deed. Ik was in overtreding toen ik zo brutaal achter je kwam staan. Vrijpostig was ik, je had me een mep moeten geven.’

‘Daar heb ik wel aan gedacht.’

Hij moest glimlachen. Toen ze daar zo stevig vastgebonden lag en nergens heen kon had hij haar een tik op haar gezicht gegeven, zo hard dat haar hoofd achterover sloeg. Ze had niet gehuild, maar gezucht. Nog een verrassing. Die pijn was best prettig geweest. Dat moest wel, want ze was meteen weer kletsnat, klaar voor hem, ook al hadden ze net daarvoor voor de tweede keer gevreeën. Het sloeg nergens op.

En het sloeg ook nergens op dat hij nu zijn armen om haar heen sloeg, op de binnenplaats van het museum, en haar een nieuw bevel gaf. Hij fluisterde in haar oor dat ze naar het restaurant op de hoek moest gaan, daar voor hen elk een glas wijn moest bestellen, en op hem moest wachten. Vroeger zou ze hem beslist gevraagd hebben waarom, maar nu had ze dat afgeleerd. Want ze had ondertussen heel wat van Colin geleerd.

Colin keek hoe Lissa de binnenplaats af liep, luisterde naar het klikken van haar hakken op de natte stenen. Ze was niet perfect, nog niet, maar dat zou wel komen. Lissa had beslist meer kwaliteit dan de anderen. Toen ze naar hem omkeek, keek hij alweer streng. Wat kende hij haar goed, al haar bewegingen.